

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ DAİRE

Rıfat DEMİR v. TÜRKİYE

(Başvuru no: 24267/07)

KARAR

STRAZBURG

4 Haziran 2013

İşbu karar AİHS'nin 44 § 2. maddesinde belirtilen koşullar çerçevesinde kesinleşecektir. Şekli düzeltmelere tabi olabilir.

Taner Gündüz v. Türkiye davasında,

Başkan,

Guido Raimondi,

Yargıçlar

Danute Jociene,

Dragoljub Popovic,

András Sajó,

Işıl Karakaş,

Paulo Pinto de Albuquerque,

Helen Keller

ve *Yazı işleri müdürü* Stanley Naismith'in katılımıyla oluşturulan Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (İkinci Dairesi) komite olarak yapılan müzakereler sonrasında 14 Mayıs 2013 tarihinde aşağıdaki kararı vermiştir:

USUL

1. Türkiye Cumhuriyeti aleyhine açılan (no 24267/07) dava, Türk vatandaşı Rıfat Demir'in ("Başvuran") Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin ("Sözleşme") 34. maddesi uyarınca 12 Aralık 2007 tarihinde yapmış olduğu başvurudan ibarettir.

2. Başvuranın, menfaatlerinin korunması bağlamında savunmasını bizzat hazırlamasına müsaade edilmiştir. Türk Hükümeti (Hükümet) ise kendi görevlisi tarafından temsil edilmiştir.

3. AİHM, başvuranın, Sözleşme'nin 3, 5, 6. ile 13. maddeleri (ceza yargılaması süresi) bağlamındaki şikâyetlerinin Hükümete tebliğ edilmesine ve başvurunun geri kalan kısmının kabul edilmez olduğuna 2 Mart 2010 tarihinde karar vermiştir. AİHM ayrıca Sözleşme' nin 29.maddesinin 3.fıkrası uyarınca başvurunun kabul edilebilirliği ve esasının Daire tarafından aynı anda incelemesine karar vermiştir.

OLAY VE OLGULAR

I. DAVANIN KOŞULLARI

4. Başvuran 1973 doğumludur ve halen Gümüşhane Cezaevi'nde tutukludur.

5. Başvuran, 3 Aralık 2001 tarihinde, Hizbullah adlı yasadışı örgüte karşı yürütülen operasyon çerçevesinde İstanbul'da yakalanmış ve gözaltına alınmıştır. Başvuran, bu örgüte üye olmakla ve örgüt adına suç işlemekle suçlanmıştır. Yakalama tutanağına göre, polis kaçırmaya çalışan başvurana yakalamak için güç kullanmıştır.

6. Başvuran, aynı gün, sağlık muayenesine tabi tutulmuş ve başvuranın sağ kaşının hizasında üç ya da dört gün önce meydana gelen ekimotik bir yara ve her iki elinde de morartı bulunduğu tespit edilmiştir.

7. Başvuran, 5 Aralık 2001 tarihinde, Batman'a sevk edilmiştir. Burada tekrar muayene edilmiş ve ilgilinin sağ şakağında iyileşmekte olan ve yaklaşık on gün önce meydana geldiği belirlenen bir yara izi tespit edilmiştir.

8. Başvuran, 7 Aralık 2001 tarihinde, Diyarbakır Devlet Güvenlik Mahkemesi nezdinde nöbetçi hâkim önüne çıkarılmış ve tutuklanmasına karar verilmiştir. Daha sonra başvuran, cezaevine sevk edilmiştir.

9. Nöbetçi Hâkim, 8 Aralık 2001 tarihinde, başvuranın, sorgulanmak üzere Diyarbakır Emniyet Müdürlüğü'ne götürülmesine izin vermiştir.

10. İlgili, 10 Aralık 2001 tarihinde, cezaevine gönderilmeden önce yeniden muayene edilmiştir. Muayene sonucu verilen sağlık raporunda, başvuranın alnının sağ kısmında birkaç ay önce meydana geldiği düşünülen bir yara izi bulunduğu belirtilmiştir.

A. Kötü muamele iddialarına ilişkin soruşturma

11. Başvuran, kötü muamelede bulunulduğunu ileri sürerek Diyarbakır Savcılığı'na 14 Aralık 2001 tarihinde şikâyetle bulunmuştur. Başvuran iddiaları hakkında Cumhuriyet savcılığınca dinlenilmiştir. Başvuran aslında 30 Kasım 2001 tarihinde yakalandığını ve resmi yakalama tarihi olan ve 3 Aralık 2001 tarihine kadar gayri resmi olarak gözaltında kaldığını belirtmiştir. Başvuran, İstanbul'da maruz kaldığını iddia ettiği kötü muameleleri anlatmıştır.

12. Savcı, aynı gün, başvuranın sağlık muayenesinden geçirilmek üzere Diyarbakır Hastanesi'ne sevk edilmesine karar vermiştir. Muayene sonucu düzenlenen raporda, ilgilinin bedeninde aşağıda belirtilen yara izlerine rastlanmıştır: sırtın sol kısmında 3 cm/10 cm'lik mor/sarı renginde morartı, sağ kürek kemiğinde mor/sarı renginde morartılar ve sağ bileğinde, kürek kemiklerinin arasında, alın hizasında, sağ gözde, sağ ayak, baş ve sol 2 ile 3. ayak parmaklarda aşınma ve morartılar.

13. Savcı, 28 Aralık 2001 tarihinde, başvuran tarafından gösterilen tanıkların ifadesini almıştır. Tanıklardan biri, İstanbul’ da polis karakolunda tutuldukları esnada başvurayı yerde uzanmış vaziyette kanlar içerisinde gördüğünü beyan etmiştir. Tanık, gözlerinin bağlı olmasına rağmen gözlerindeki bandın alt kısmından görebildiğini belirtmiştir. Tanık, ayrıca başvuranın bağırıldığını duyduğunu da eklemiştir.

14. Adli Tıp Kurumu, 7 Ocak 2002 tarihinde, 14 Aralık 2001 tarihli sağlık raporunda tespit edilen yaralanmaların beş günlük iş görmezlik raporu gerektirdiği sonucuna ulaşmıştır.

15. Diyarbakır Cumhuriyet savcılığı, 14 Ocak 2002 tarihinde, soruşturma dosyasını yetkili Fatih (İstanbul) Cumhuriyet savcılığına göndermiştir.

16. Fatih Savcısı, başvurayı sorgulayan polislerin ifadelerini almıştır.

17. Savcı, 7 Mayıs 2002 tarihinde, dosyadaki bütün unsurları dikkate alarak takipsizlik kararı vermiştir.

18. Başvuranın takipsizlik kararına karşı Beyoğlu Ağır Ceza Mahkemesine yaptığı itiraz, 24 Eylül 2003 tarihinde reddedilmiştir. Mahkeme, ayrıca bu kararın savcılık aracılığıyla ilgiliye tebliğ edilmesine karar vermiştir.

19. Başvuran, Diyarbakır Hastanesi’nde 14 Ekim 2001 tarihinde düzenlenen sağlık raporunun, iddia ettiği üzere 10 Kasım 2008 tarihinde, kasten hastane personeli tarafından yok edildiğine ilişkin şikâyetle bulunmuştur.

20. 20 Şubat 2009 tarihinde kaymakamlık, ilgililer hakkında ceza soruşturması yapılmasına izin verilmemesine karar vermiştir. Kaymakamlık, 2000 ile 2004 yılları arasında düzenlenen raporların meydana gelen su baskını nedeniyle yok olduklarını belirtmiştir. Bölge İdare Mahkemesi, kaymakamlık kararını onamıştır.

21. Nihayetinde, Cumhuriyet Savcısı, 22 Mayıs 2009 ile 4 Mayıs 2010 tarihlerinde başvuranın kötü muamele iddialarıyla ilgili iki yeni takipsizlik kararı vermiştir. Savcı, ilgilinin şikâyetinin daha önce incelendiğini, 7 Mayıs 2002 tarihli takipsizlik kararı ile soruşturmanın neticelendiğini belirterek bu kararı tartışma konusu yapabilecek delil unsurlarının bulunmadığını dikkate almıştır.

B. Başvurana karşı yürütülen ceza yargılaması

22. Hizbullah Örgütü’ne üyelik ve örgüt adına suç işlemekten ilki İstanbul’da ikincisi ise Diyarbakır’da olmak üzere başvuran hakkında iki ayrı ceza davası açılmıştır. Ardından bu iki davanın birleştirilmesine karar verilerek dosya, Diyarbakır Devlet Güvenlik Mahkemesine gönderilmiştir. Devlet Güvenlik Mahkemesi’nin kapatılmasının ardından, dava Diyarbakır

Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemesi'ne("Ağır Ceza Mahkemesi") devredilmiş ve yargılamalar bu mahkemece yürütülmüştür.

23. Dava süresince düzenli aralıklarla yapılan duruşmalar sonucunda, Devlet Güvenlik Mahkemesi sonra Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemesi, atılı suçun vasfı ve mahiyeti ve mevcut delil durumunu dikkate alarak başvuranın tutukluluk halinin devamına karar vermiştir. Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemesi kararında yeni Ceza Muhakemesi Kanunu'nun yürürlüğe girmesiyle, atılı suçun işlendiği hususunda kuvvetli şüphenin varlığı ve atılı suçun, Ceza Muhakemesi Kanunu'nun 100. maddesinin 3. fıkrasında öngörülen suçlardan olmasını esas almıştır. Başvuran, mahkeme heyeti huzurunda polis karakolunda kötü muamelelere maruz kaldığını beyan etmiş ve gözaltı sırasında alınan ifadesine itiraz etmiştir.

24. Ağır Ceza Mahkemesi, atılı suçun sabit bularak başvuranı, 30 Aralık 2009 tarihinde ömür boyu hapis cezasına mahkûm etmiştir.

25. Yargıtay, ilk derece mahkemesinin kararını 26 Ocak 2011 tarihinde onamıştır.

HUKUKİ DEĞERLENDİRME

I. SÖZLEŞME'NİN 5. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

26. Başvuran, tutukluluk süresinden şikâyet etmektedir. Başvuran, somut olayda aşağıda ilgili kısımları belirtilen Sözleşme'nin 5.maddesinin 3.fıkrasını ileri sürmektedir.

“ Bu maddenin 1.c fıkrasında öngörülen koşullara uyarınca yakalanan veya tutulu durumda bulunan herkes (...) makul bir süre içinde yargılanmaya veya adli kovuşturma sırasında serbest bırakılmaya hakkı vardır. Salıverilme, ilgilinin duruşmada hazır bulunmasını sağlayacak bir teminata bağlanabilir.

27. Hükümet, başvuranın savına itiraz etmektedir.

28. Mahkeme, bu şikâyetin, Sözleşmenin 35 § 3 a) maddesi kapsamında dayanaktan yoksun olmadığını ve kabul edilmezlik gerekçelerinden hiçbirine aykırılık teşkil etmediğini tespit ederek kabul edilebilir olduğuna karar vermiştir.

29. AİHM, dikkate alınması gereken sürenin başvuranın yakalanmasıyla 3 Aralık 2001 tarihinde başladığını ve Ağır Ceza Mahkemesi'nin kararı ile sona erdiğini değerlendirmektedir. Sözleşme'nin 5. maddesinin 3. fıkrasında amaçlanan son süre “öncelikle suçlamanın esası hakkında karar verildiği gün olarak dikkate alınmalıdır” (*Labita*

v. *İtalya* [BD], no. 26772/95, § 147, AİHM 2000-IV). Bu durumda, ilgilinin tutukluluk süresi sekiz yılı aşkındır.

30. AİHM, somut olayda olduğu gibi, benzer olaylar ile şikâyetlere ilişkin birçok davada Sözleşme'nin 5. maddesinin 3. fıkrasının ihlal edildiği sonucuna varıldığını hatırlatmaktadır (bkz. birçok diğerleri arasında, *Dereci v. Türkiye*, no. 77845/01, §§ 34-41, 24 Mayıs 2005, *Tacıroğlu v. Türkiye*, no. 25324/02, §§ 18-24, 2 Şubat 2006 ve *Cahit Demirel v. Türkiye*, no. 18623/03, §§ 21-28, 7 Temmuz 2009). Hükümet somut olayda, AİHM' in farklı bir sonuca varmasını sağlayacak herhangi bir olgu veya iddia ortaya koymamıştır.

31. AİHM, Sözleşme'nin 5. maddesinin 3. fıkrasının ihlal edildiği kanaatine varmıştır.

II. SÖZLEŞME'NİN 6. İLE 13. MADDELERİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

32. Başvuran, davasının makul süre içerisinde görülmediğinden ve aleyhinde yürütülen ceza yargılamasının süresine ilişkin şikâyetini bildireceği iç hukuk yollarının bulunmadığından yakınmaktadır. Başvuran, aşağıda ilgili kısmı yazılı Sözleşme'nin 6 ile 13. maddelerini ileri sürmektedir.

6. madde

“Herkes, (...) kendisine yöneltilen suçlamalar konusunda karar verecek olan (...), bir mahkeme tarafından (...) davasının makul bir süre içinde, hakkaniyete uygun ve açık olarak görülmesini istemek hakkına sahiptir.”

13. madde

“Bu Sözleşme’de tanınmış olan hak ve özgürlükleri ihlal edilen herkes, ihlal fiili resmi görev yapan kimseler tarafından bu sıfatlarına dayanılarak yapılmış da olsa, ulusal bir makama etkili bir başvuru yapabilme hakkına sahiptir.”

33. Hükümet, başvuranın iddiasını kabul etmemektedir.

A. Kabul edilebilirlik hakkında

34. AİHM, *Ümmühan Kaplan v. Türkiye* Davası’nda (no. 24240/07, 20 Mart 2012) pilot karar uygulamasının ardından, Türkiye’de yeni tazminat yolu düzenlendiğini gözlemlemektedir. AİHM, *Turgut ve diğerleri v. Türkiye* Kararı’nda, (no. 4860/09, 26 Mart 2013) yeni başvuru durumunda, başvuranların iç hukuk yollarını tüketmemeleri nedeniyle, başvurunun kabul edilemez olduğunu beyan ettiğini hatırlatmaktadır. AİHM özellikle

yargılama süresine ilişkin şikâyetleri gidermek adına makul bir bakış açısı sunan bu yeni başvuru yolunun öncelikli, erişebilir ve elverişli olduğunu değerlendirmiştir.

35. AİHM, ayrıca Ümmühan Kaplan pilot kararında yer aldığı şekilde Hükümete daha önceden tebliğ edilen buna benzer başvuruları incelemesini normal usul yoluyla sürdürebileceğini özellikle belirttiğini hatırlatmaktadır. AİHM, ayrıca Hükümet'in somut olayda bu yeni başvuru hakkında herhangi bir itirazda bulunmadığını dikkate almaktadır. Önceki belirtilenler ışığında AİHM, mevcut başvurunun incelenmesinin devamına karar vermiştir.

36. AİHM, Sözleşme'nin 6 ile 13. maddeleri bağlamındaki şikâyetlerin, Sözleşme'nin 35. maddesinin 3. fıkrası kapsamında, açıkça dayanaktan yoksun olmadığını ve herhangi bir kabul edilemezlik gerekçesiyle bağdaşmadığını tespit ederek, şikâyetlerin kabul edilebilir olduğuna karar vermiştir.

B. Esas hakkında

1. 6. madde

37. AİHM, dikkate alınması gereken sürenin, başvuranın 3 Aralık 2001 tarihinde yakalanmasıyla başladığını ve Yargıtay kararı ile 26 Ocak 2011 tarihinde sonlandığını değerlendirmektedir (yukarıdaki 5 ile 25. paragraflar). Dava süresi, iki dereceli mahkeme için yaklaşık on yıldır.

38. AİHM, yargılama süresinin makul olup olmadığının, davanın koşullarını izleyerek ve AİHM'in içtihadında belirtilen kıstaslar, özellikle davanın karmaşıklığı, başvuran ve yetkili makamların tutumları bağlamında değerlendirildiğini hatırlatmaktadır (bkz. birçok diğerleri arasında, *Pélissier ve Sassi v. Fransa* [BD], no. 25444/94, § 67, AİHM 1999-II).

39. AİHM, ardından somut olayda olduğu gibi benzer konuları içeren birçok davada Sözleşme'nin 6. maddesinin ihlal edildiği sonucuna vardığını hatırlatmaktadır (anılan, *Pelissier ve Sassi*). Somut olayda sunulan tüm unsurları inceledikten sonra AİHM, Hükümetin somut olayda, farklı bir sonuca varılmasını sağlayacak herhangi bir olgu veya iddia ortaya koyamadığını değerlendirmektedir. AİHM, bu konudaki içtihadını dikkate alarak, somut olayda ihtilaflı yargılama süresinin aşırı olduğunu ve “makul süre” gereğine uymadığı kanaatine varmıştır.

40. Dolayısıyla, Sözleşme'nin 6. maddesinin 1. fıkrası ihlal edilmiştir.

2. 13. madde

41. AİHM, yukarıdaki belirtilen değerlendirmeler ışığında (yukarıdaki 34-35. paragraflar) bu şikâyeti incelemeye yer olmadığı kanaatindedir.

III. SÖZLEŞME’NİN 3. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

42. Başvuran, gözaltındayken kötü muamelelere maruz kaldığından şikâyet etmektedir.

43. Hükümet, şikâyetin süresinde yapılmadığını ileri sürerek AİHM’i red kararı vermeye davet etmektedir. Hükümet, başvuranın aslında, mevcut başvuruyu, takipsizlik kararına karşı itirazının reddine ilişkin 24 Eylül 2003 tarihli kararı takip eden altı aylık süre içerisinde yapmadığını iddia etmektedir. Hükümet, bu kararın başvurana ya da vekiline tebliğ edilmediğini kabul etmekte ancak ilgililerin özenli davranarak itirazın sonucunu takip etmeleri gerektiği kanaatindedir.

44. Başvuran, karardan gecikmeli olarak haberdar olduğunu beyan etmektedir.

45. AİHM, Sözleşme’nin 35. maddesinde öngörülen altı aylık süre kuralının, hukuki güvenlik unsuru oluşturduğunu hatırlatmaktadır (*De Wilde, Ooms ve Versyp v. Belçika*, 18 Haziran 1971, § 50, Seri A no. 12). Bu kural, AİHM tarafından uygulanan kontrolün zaman sınırını belirlemekte ve hem bireylere hem de devlet yetkilileri bakımından bu süre dışında herhangi bir kontrolün mümkün olmadığını işaret etmektedir. (bkz., bu arada, *Walker v. Birleşik Krallık* (kabul edilebilirlik kararı), no. 34979/97, AİHM 2000-I, *Iordache v. Romanya* (kabul edilebilirlik kararı), no. 55092/00, 23 Mart 2004, ve *Georgios Cheilas v. Yunanistan* (kabul edilebilirlik kararı), no. 9693/03, 12 Mayıs 2005).

46. Mahkeme, başvuranın, nihai kararın bir suretini tebliğ alma hakkına sahip olduğu durumda, altı aylık sürenin, kararın suretinin tebliğ edildiği tarihte başladığı şeklinde değerlendirmenin bu hükmün amacına ve konusuna daha uygun olduğunu belirten içtihadını hatırlatmaktadır. (*Worm v. Avusturya*, 29 Ağustos 1997, § 33, *Karar ve Hükümlerin Derlemesi* 1997-V).

47. AİHM, iç hukukta itirazın reddine ilişkin kararların usulüne uygun olarak taraflara tebliğ edildiğini gözlemlemektedir. Ayrıca, Beyoğlu Ağır Ceza Mahkemesi, 24 Eylül 2003 tarihli ret kararının, savcılık aracılığıyla başvurana tebliğ edilmesine karar vermiştir. AİHM, bununla birlikte Sözleşme’nin 35. maddesi bağlamında, nihai kararın, başvuran veya vekiline tebliğ edilmediğini dikkate almaktadır.

48. AİHM, dolayısıyla mevcut başvurunun, nihai karar verildikten dört yıl sonra 12 Aralık 2007 tarihinde yapıldığını tespit etmektedir. Başvuran, bu tebliğin ne zaman ve hangi koşullarda yapıldığı konusunda herhangi bir açıklama yapmaksızın söz konusu kararı geç öğrendiğini belirtmekle yetinmektedir. Hâlbuki AİHM, yerel mahkemeler önünde yürütülen yargılamanın takibinin ilgiliye ait olduğunu ve itiraz sonucunu daha önce öğrenmek için kendisinin özenli davranması gerektiği kanaatindedir.

49. AİHM'in, hiç kuşkusuz yargılanan kişinin kendisine tebliğ edilmeyen kararın varlığı hakkında gün be gün gelip bilgi edinmesine gerek olmadığına daha önce karar verdiği açıktır (*Papageorgiou v. Yunanistan*, 22 Ekim 1997, § 32, 1997-VI). AİHM, ayrıca nihai yerel karar ile başvuru tarihi arasında geçen sürenin eleştiriye açık olduğu kanaatindedir. Aslında, geçen süre -dört yılı aşkın olup nispeten uzundur – başvuranın bu sırada yargılama sonucuna ilişkin bilgi edinmek üzere ilgili makamlar nezdinde herhangi bir girişimde bulunmaması sebebiyle etkisiz kalmıştır.

50. AİHM, başvuranın bu süre içerisinde tutuklu kaldığını ve itiraza ilişkin yargılama çerçevesinde bir avukat tarafından temsil edilmediğini kabul etmiştir. AİHM, dolayısıyla başvuranın yaptığı başvuru hakkında bilgi edinmeye engel kusurlu durumun bulunmadığı kanaatindedir.

51. Önceki belirtilenler ışığında, AİHM, başvuranın itirazın ve 24 Eylül 2003 tarihli kararın sonucunu öğrenmekte gecikmesinin, kendi ihmali nedeniyle gerçekleştiği kanaatindedir.

52. Dolayısıyla AİHM, Hükümet'in itirazlarını dikkate almaktadır. Sonuç olarak bu şikâyet vaktinden sonra yapılmıştır ve Sözleşme'nin 35. maddesinin 1 ile 4. fıkraları uyarınca reddedilmelidir.

IV. SÖZLEŞME'NİN 5. MADDESİNİN 4. FIKRASININ İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

53. Sözleşme'nin 5. maddesinin 4. fıkrasına dayanan şikâyetin Hükümete tebliğ edilmesine rağmen, dosya incelenmesinden, şikâyetin makul bir çerçevede gündeme getirilmediği görülmektedir.

54. Sonuç olarak başvurunun bu kısmı, açıkça dayanaktan yoksundur ve Sözleşme'nin 35. maddesinin 3. fıkrasının a) bendi ile 4. fıkrası uyarınca reddedilmelidir.

V. İDDİA EDİLEN DİĞER İHLALLER HAKKINDA

55. Başvuran, kendisiyle birlikte altı gün boyunca karısının da gözaltına alınmasından şikâyet etmektedir.

56. AİHM, itirazın 2001 yılının Aralık ayında yapıldığını dikkate almaktadır. Sonuç olarak bu şikâyet, vaktinden sonra yapılmış ve Sözleşme'nin 35. maddesinin 1. ile 4. fıkraları uyarınca reddedilmelidir.

VI. SÖZLEME'NİN 41. MADDESİNİN UYGULANMASI HAKKINDA

57. Sözleşme'nin 41. maddesi aşağıdaki gibidir:

“Mahkeme işbu Sözleşme ve Protokollerinin ihlal edildiğine karar verirse ve ilgili Yüksek Sözleşmeci tarafın iç hukuku bu ihlali ancak kısmen telafi edebiliyorsa, Mahkeme, gerektiği takdirde, hakkaniyet uygun surette, zarar gören tarafın tatminine hükmeder.”

A. Tazminat

58. Başvuran, Sözleşme'nin 5. maddesinin 3. fıkrası ile 6. maddesinin 1. fıkrasının ihlal edildiği gerekçesiyle maruz kaldığı maddi ve manevi zarar için sırasıyla 40 000 Avro ve 60 000 Avro talep etmektedir.

59. Hükümet, bu meblağlara itiraz etmektedir.

60. AİHM, tespit edilen ihlal ile iddia edilen maddi zarar arasında nedensellik bağı görmemektedir.

61. Buna karşın AİHM, adil bir kararla, başvurana manevi zarar için 9000 Avro ödenmesinin uygun olacağını değerlendirmektedir.

B. Masraf ve giderler

62. Başvuran, masraf ve giderlerin ödenmesi için herhangi bir talepte bulunmamıştır.

63. Dolayısıyla, başvurana bu bağlamda bir meblağ ödenmesine gerek görülmemektedir.

C. Gecikme faizi

64. AİHM, gecikme faizi olarak Avrupa Merkez Bankası'nın marjinal kredi kolaylıklarına uyguladığı faiz oranına üç puan eklenerek elde edilecek oranın uygun olduğu sonucuna varmaktadır.

BU GEREKÇELERLE, AİHM, OYBİRLİĞİYLE,

1. , Yargılamasının makul sürede yapılması hakkının incelemeye alınmasına imkan veren bir başvurunun iç hukukta bulunmayışı ile birlikte tutukluluk ve ceza yargılamasının süresine dayanan şikayetleri konusundaki başvurunun kabul edilebilir olduğunu ve diğer kısımlarının ise kabul edilemez olduğunu beyan eder,

2. Sözleşme'nin 5. maddesinin 3. fıkrasının ihlal edildiğine,

3. Sözleşme'nin 6. maddesinin 1. fıkrasının ihlal edildiğine,

4. Sözleşme'nin 13. maddesine dayanan şikâyetin incelemeye gerek olmadığına,

5. a) Sözleşme'nin 44 § 2. maddesine uygun olarak; davalı devletin başvurana kararın kesinleştiği tarihten başlamak üzere üç ay içerisinde, ödeme tarihinde geçerli olan döviz kuru üzerinden Türk lirasına çevrilmek üzere manevi zarar için 9000 Avro ödemekle yükümlü olduğuna;

b) Söz konusu sürenin bittiği tarihten başlayarak, ödemenin yapıldığı tarihe kadar, Avrupa Merkez Bankası'nın o dönem için geçerli olan faiz oranının üç puan fazlasına eşit oranda basit faiz uygulanmasına;

6. Geri kalan kısım için adil tazmin talebin *reddine*

karar vermiştir.

İşbu karar Fransızca dilinde tanzim edilmiş; Sözleşme'nin 77 §§ 2. ve 3. maddesi uyarınca 4 Haziran 2013 tarihinde yazılı olarak tebliğ edilmiştir.

Stanley Naismith
Yazı İşleri Müdürü

Guido Raimondi
Başkan

*Adalet Bakanlığı Uluslararası Hukuk ve Dış İlişkiler Genel Müdürlüğü İnsan Hakları Daire Başkanlığı tarafından Türkçe'ye çevrilmiş olup, gayri resmi tercümedir.